

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.037 van 22 november 2001
in de zaak A. 64.361/VII-13.250.**

In zake : de b.v.b.a. VOSPA,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. VANHOORNE,
 kantoor houdende te OOSTENDE,
 Prinsenlaan 36

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. VOSPA op 3 juli 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 15 maart 1995 houdende bevestiging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 5 december 1991 waarbij aan de verzoekende partij de vergunning tot verdere exploitatie van een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting gevestigd te 8400 Oostende, Madeliefjeslaan 2, gedeeltelijk werd geweigerd en gedeeltelijk werd toegestaan en dit in zoverre het bestreden besluit de vergunning weigert voor de twee ingegraven benzinehouders en de ingegraven gasoliehouder;

Gelet op het arrest nr. 60.336 van 20 juni 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 5 september 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DE KLERCK die, loco Advocaat P. VANHOORNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat F. DE BISSCHOP die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat een benzinestation en een onderhoudswerkplaats voor auto's uit, gelegen aan de Madeliefjeslaan 2 te Oostende.

Hiervoor zijn oorspronkelijk de volgende vergunningen gegeven door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen :

- op 22 september 1960 aan ESSO voor de exploitatie van een inrichting met als voorwerp 3 ingegraven benzinehouders van 2 x 8.800 liter en 1 x 12.000 liter, 1 ingegraven mazouthouder van 8.000 liter, 3 bestelpompen van elk 1,5 PK en 1 luchtcompressor van 3 PK voor een periode eindigend op 22 september 1990;
- op 25 oktober 1979 aan de huidige verzoekende partij voor de uitbreiding van de bestaande inrichting met een onderhoudswerkplaats voor voertuigen met bergruimte voor vijf auto's, eveneens voor een periode eindigend op 22 september 1990.

1.2. Na het verstrijken van voormelde vergunningen, vraagt de huidige verzoekende partij op 16 november 1990 een nieuwe exploitatievergunning voor haar inrichting aldaar van klasse 1 met als voorwerp :

- een garage-autoherstellingswerkplaats met luchtcompressor van 2,2 kW, 2 hefbruggen en een autobergplaats voor 5 voertuigen;
- 2 ingegraven benzinehouders van respectievelijk 15.000 en 9.000 liter en een ingegraven gasoliehouder van 12.000 liter.

De inrichting is gelegen binnen de grenzen van een woongebied volgens de bepalingen van het gewestplan "Oostende-Middenkust", vastgesteld bij koninklijk besluit van 26 januari 1977.

Volgens de bepalingen van het bijzonder plan van aanleg "Mariakerke", goedgekeurd bij koninklijk besluit van 5 maart 1970, ligt zij in een bestemmingszone "woningen, handel, kleine werkhuizen en huisnijverheid voor zover niet schadelijk voor de woonomgeving".

Gedurende het openbare onderzoek worden twee bezwaren ingediend.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 5 december 1991 wordt de vergunning gegeven voor de autoherstellingswerkplaats met compressor, hefbruggen en autobergplaats, doch geweigerd voor de benzinehouders en de gasoliehouder.

Blijkens een verklaring van de stad Oostende van 11 maart 1992 is dit besluit op 3 februari 1992 betekend aan de vergunningsaanvrager.

1.3. Met een verzoekschrift van 7 februari 1992 tekent de verzoekende partij administratief beroep aan tegen voormelde beslissing, doch enkel voor wat betreft het geweigerde gedeelte.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- het bestuur ruimtelijke ordening op 21 mei 1992 : gunstig voor de inrichting;
- het bestuur milieuvergunningen op 11 januari 1995 : ongunstig voor het beroep, bevestiging van het deputatiebesluit.

1.4. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 15 maart 1995 wordt het administratief beroep verworpen en wordt het in eerste aanleg genomen deputatiebesluit bevestigd;

2. De ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het beroep onontvankelijk is omdat dit is beperkt tot het gedeelte van het bestreden besluit waarbij de vergunning voor de brandstofhouders wordt geweigerd; dat zij betoogt dat een vergunning een administratieve rechtshandeling is waarvan de verschillende bestanddelen onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, dat een vernietiging van een gedeelte van een beslissing inhoudt dat de Raad van State zich de discretionaire appreciatiebevoegdheid van het bestuur zou toeëigenen, dat het ook de vraag is of de Raad van State méér mag vernietigen dan de verzoekende partij heeft gevraagd en dat deze laatste dan maar de hele beslissing had moeten aanvechten;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat zowel uit het bestreden besluit als uit de concrete situatie blijkt dat de brandstofhouders los staan van de inrichting van de herstellingswerkplaats, dat door enkel de brandstofhouders te behandelen en de herstellingswerkplaats ter zijde te laten, het bestreden besluit de

twee onderdelen zelf apart behandelt, dat de vergunningsaanvraag destijds ook op verschillende rubrieken, namelijk 103 (gassen), 247 (ontvlambare vloeistoffen) en 25 (automobielen) betrekking had, dat de herstellingswerkplaats niet aangewezen is op brandstofhouders van dergelijke omvang en dat de verkoop van brandstoffen perfect zonder werkplaats kan geschieden, dat overigens ook enkel administratief beroep werd aangetekend tegen de weigering voor de brandstofhouders en niet tegen de vergunning voor de werkplaats, dat het Vlaamse gewest dus niet bevoegd was om zich over de vergunning voor de werkplaats uit te spreken, wat het ook niet heeft gedaan; dat zij uit die elementen besluit dat de procedure voor de Raad van State kon worden beperkt tot het gedeelte met betrekking tot de weigering van de brandstofhouders;

2.3. Overwegende dat het vergund gedeelte slaat op de herstellingswerkplaats voor voertuigen en het niet vergund gedeelte op de brandstofhouders; dat beide bestanddelen duidelijk van elkaar kunnen worden afgescheiden en afzonderlijk kunnen worden vergund; dat dit ook blijkt uit het feit dat de verzoekende partij in haar beroepsschrift van 7 februari 1992 duidelijk had gespecificeerd dat haar administratief beroep uitsluitend was gericht tegen het niet vergunde gedeelte, te weten de brandstofhouders; dat de verwerende partij dat beperkt beroep heeft aanvaard; dat anders ze dit als onontvankelijk naar zijn voorwerp had moeten afwijzen hetgeen ze niet heeft gedaan; dat zij aldus zelf heeft aanvaard dat beide onderdelen van elkaar kunnen worden afgesplitst; dat dienvolgens de door de verzoekende partij gevraagde beperking van het annulatieberoep niet de onontvankelijkheid van haar beroep medebrengt; dat de exceptie moet worden verworpen;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 12 en 13 van het Algemeen reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB); dat zij betoogt dat het bestreden besluit van 15 maart 1995 pas op 20 april 1995 is betekend aan de stad Oostende, die minstens heeft nagelaten de wettelijk voorziene aanplakking aan de zetel van de

vergunningsaanvrager te doen en ook heeft nagelaten het besluit ter kennis van de vergunningsaanvrager te brengen, dat krachtens artikel 13 van het ARAB het beroep en de daarop volgende eindbeslissing binnen de twee weken aan het gemeentebestuur dienen te worden betekend en binnen de termijnen van artikel 13 (vijf dagen) ter kennis van de belanghebbende dienen te worden gebracht, dat hieraan geenszins werd voldaan; dat de verzoekende partij stelt belang te hebben bij dit middel omdat de gebrekkige publiciteit leidde tot onvoldoende informatie, nu zij geen kennis had van het blijkbaar doorslaggevende advies van 11 januari 1995 van het bestuur milieuvergunningen;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord volgend verweer voert :

“Verwerende partij heeft op 20 maart 1995 de bestreden beslissing van 15 maart 1995 in tweevoud overgemaakt aan de Gouverneur van de Provincie West-Vlaanderen voor verdere kennisgeving overeenkomstig het (getrapte kennisgevingssysteem van het) ARAB.

Dit middel faalt trouwens hoe dan ook bij gebrek aan belang voor verzoekende partij. Zij heeft in goede orde kennis kunnen nemen en genomen van de bestreden beslissing en was in de mogelijkheid om tijdig een annulatieberoep in te stellen, hetgeen zij dan ook heeft gedaan.

De strekking en meer zelfs -zoals wordt aangetoond naar aanleiding van de bespreking van het 3de middel- de omzeggens integrale inhoud van het advies van het bestuur Milieuvergunningen werd overgenomen in de tekst van de bestreden beslissing en is haar dan ook welbekend”;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat de verwerende partij niet bewijst dat zij het bestreden besluit al op 20 maart 1995 aan de stad Oostende heeft overgemaakt, dat in ieder geval niet wordt betwist dat de verzoekende partij buiten de termijnen van de artikelen 12 en 13 van het ARAB ervan in kennis werd gesteld, dat zij alle belang heeft bij het middel omdat een onwettigheid werd begaan en zij extra lang in onzekerheid werd gehouden met betrekking tot de uitkomst van de procedure, dat het niet is vereist dat de verzoekende partij schade bewijst ingevolge de laattijdige betekening, dat de kennisgeving immers een substantiële vormvereiste vormt die tot doel heeft de belanghebbenden in staat te stellen de afwikkeling van de procedure te volgen;

3.1.4. Overwegende dat naar luid van artikel 13 van het ARAB “het beroep en de er op volgende eindbeslissing (...) binnen de twee weken aan het gemeentebestuur (zullen) betekend worden door bemiddeling van de gouverneur der provincie en op de wijze en binnen de termijnen als voorzien bij vorenstaand artikel 12, ter kennis van de belanghebbenden gebracht worden. (...)”; dat artikel 12 van het ARAB bepaalt dat een afschrift van het getroffen besluit en een exemplaar van het in artikel 3 bedoeld plan onverwijld aan de met het toezicht belaste technische ambtenaar zullen overgemaakt worden en dat, zo de beslissing niet van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, er bovendien aan het gemeentebestuur een afschrift van het besluit zal gezonden worden, dat onmiddellijk een volledig afschrift van het getroffen besluit alsmede een exemplaar van het plan aan de belanghebbende zal toesturen; dat niet wordt betwist dat het bestreden besluit buiten de in de artikelen 12 en 13 van het ARAB bepaalde termijnen aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht; dat evenwel die te late kennisgeving -het ARAB voorziet niet in een sanctie desbetreffend- de wettigheid van het bestreden besluit zelf niet aantast en niet kan leiden tot het verkrijgen van de vergunning; dat het middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie uitdrukkelijk stelt geen belang te hebben bij het tweede middel; dat dienvolgens het tweede middel niet zal worden onderzocht;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert “van de motiveringsverplichting van artikel 10 van het A.R.A.B.

Doordat het bestreden besluit stelt dat zelfs met het opleggen van de strengste exploitatievoorwaarden voor de uitbating van dit brandstofdepot, het risico voor brand en ontploffing niet tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau kan gebracht worden, dat dit ook blijkt uit het verslag van de brandweer, dat het risico op bodem- en grondwatervervuiling bij de exploitatie van voorliggend bedrijf eveneens onaanvaardbaar is.

Dat het besluit verder stelt dat er objectieve technische criteria worden gebruikt om na te gaan of het bedrijf de nodige waarborgen biedt om de risico's op hinder naar omgeving en milieu toe tot een aanvaardbaar niveau te beperken.

Terwijl, eerste onderdeel van het middel, de adviezen waarop de overheid zich beroept niet aan verzoekster werden meegedeeld, laat staan als bijlage bij de beslissing gevoegd werden, en haar dus onbekend zijn.

Zodat dit dan ook een schending is van de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht die aan de besturen wordt opgelegd om aan de bestuurden op volledige wijze een inzicht te verschaffen in de besluitvorming bij maatregelen die de activiteiten van de burgers kunnen beïnvloeden of die voor andere belastend kunnen werken (zie o.a. de arresten van de Raad van State nr. 21.635 dd. 3 december 1981; nr. 31.742 dd. 12 januari 1989; nr. 32.387 dd. 18 april 1989).

Tweede onderdeel, doordat de verwijzing naar objectieve technische criteria en naar een 'voor het milieu en voor de omgeving aanvaardbaar niveau' zonder dat enig detail gegeven wordt over wat deze criteria nu juist zijn en inhouden of wat als een 'aanvaardbaar niveau' dient beschouwd te worden en op welke wijze dit bepaald wordt, met aanduiding van alle in rekening te nemen elementen, het besluit typeformuleringen of standaardvermeldingen gebruikt.

Zodat dan ook niet duidelijk kan nagegaan worden waarop de beslissing gebaseerd is, en er dienvolgens een schending is van de motiveringsverplichting.

Dat voor het eerste en tweede onderdeel kan verwezen worden naar het arrest van de Raad van State nr. 32.559 dd. 11 mei 1989 welk stelt dat om te voldoen aan de motiveringsplicht van artikel 10 A.R.A.B. het niet volstaat te verwijzen naar adviezen, die tijdens de voorbereidende procedure werden ingewonnen en waarvan de inhoud onbekend is aan de belanghebbende. Evenmin volstaat een bepaling, die in zo algemene bewoordingen is gesteld dat het als een stijlformule kan worden beschouwd.

Derde onderdeel, dat gelet op het lange uitblijven van het advies van het Bestuur Milieuvergunningen, zonder dat de inhoud ervan gekend is aan verzoekster, en de gebruikte bewoordingen in het bestreden besluit, er mag gesteld worden dat het ongunstig advies van het Bestuur Milieuvergunningen eerder ingegeven zal zijn door de nieuwe bepalingen en voorschriften in het kader van het Milieuvergunningsdecreet en VLAREM I, dan door de in het kader van het A.R.A.B. gestelde normen.

Dat verzoekster aldus het slachtoffer wordt van de inertie van de overheid die door het loutere tijdsverloop en de frekwente wijzigingen in de milieuwetgeving, blijkbaar vergeten is dat het A.R.A.B. in zijn filosofie ten opzichte van de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen, minder streng was dan het Milieuvergunningsdecreet, VLAREM I of VLAREM II.

Terwijl nochtans inzake het A.R.A.B. dient toegepast te worden.

Dat de besturen die bevoegd zijn om een exploitatievergunning te verlenen, moeten pogen de belangen van de exploitanten en van hun burens te verzoenen. Dat het A.R.A.B. immers niet vereist dat de door de hinderlijke inrichtingen veroorzaakte hinder op radicale wijze wordt uitgeschakeld (zie arrest Raad van State nr. 20.969 dd. 19 februari 1981).

Dat de wetgeving op de hinderlijke inrichtingen niet tot doel heeft de exploitatie van bedrijven te verbieden zodra ze voor de burens hinderlijk zijn maar wel deze exploitatie te verbieden wanneer het storend karakter de grenzen

van normale burenhinder overtreft. Dat wanneer -zoals inzake- de hinder niet afgewogen wordt tegen de normale lasten van de buurschap, er geen motief, laat staan een motivering is om de exploitatie te verbieden. Dat tevens dient nagegaan te worden of het niet redelijkerwijze mogelijk is aanvaardbare grenzen te stellen op de hinder die de inrichting veroorzaakt, zonder de exploitatie zelf ervan onmogelijk te maken (zie arrest Raad van State nr. 31.872 dd. 26 januari 1989).

Dat waar het besluit stelt dat het risico voor brand en ontploffing en het risico op bodem- en grondwatervervuiling onaanvaardbaar is, er nochtans dient vastgesteld te worden dat de inrichting sedert haar oorspronkelijke vergunningsdatum van 22.09.1960 nog nooit enig schadegeval of vervuilingssituatie overkomen is, zodat het overdreven is thans te gaan stellen dat het risico onaanvaardbaar zou zijn. Dat de lange periode van uitbating zonder problemen, integendeel bewijst dat een exploitatie mogelijk is zonder enig risico op te leveren voor de omgeving en zonder risico's die de normale burenhinder zouden overschrijden.

Dat het verder zo is dat het onderzoek de comodo et incommodo aangetoond heeft dat er geen verzet is van de omwonenden tegen de inrichting, zodat mag gesteld worden dat de inrichting integendeel welkom is bij de omwonenden nu zij inspeelt en voldoet aan een bij de omwonenden bestaande behoefte.

Dat er dan ook op heden geen sprake is van het ondervinden van hinder door de omwonenden van de beweerde hinderlijke activiteiten van het bedrijf van verzoekster.

Dat het bestreden besluit dan ook de huidige toestand miskent nu de feitelijke gegevens aantonen dat de hinder van het bedrijf de acceptabele burenhinder niet overstijgt en er in de huidige situatie een verzoening is tussen de belangen van de nijverheid en van de omwonende burgers, zodat de verlenging van de exploitatievergunning ten onrechte werd geweigerd (zie ook arrest Raad van State nr. 20.969 dd. 19 februari 1981) en er verder vaststaat dat de weigering enkel het gevolg is van het ten onrechte toepassen van de strengere criteria van het Milieuvergunningsdecreet en van VLAREM I, waarbij de filosofie van het A.R.A.B. en de tekst zelf ervan niet alleen miskend worden doch ook niet toegepast worden zoals nochtans zou moeten gebeuren.

Dat het bestreden besluit verder schijnt te miskennen dat er reeds op 21.05.1992 een voorwaardelijk gunstig advies was van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting”;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord daarop als volgt repliceert :

“De motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29 juli 1991 vereist niet dat de inhoud van de tijdens de voorbereidende procedure uitgebrachte adviezen in de beslissing wordt vermeld, noch dat deze de redenen doet kennen waarom

sommige van de uitgebrachte adviezen worden gevolgd en andere niet. Ter voldoening aan de formele motiveringsplicht volstaat het dat de beslissing de feitelijke en de juridische gronden vermeldt waarop zij is gesteund en die haar kunnen dragen, en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd.

Van de bestreden beslissing kan minstens worden gezegd dat zij de feitelijke en juridische gronden vermeldt waarop zij is gesteund.

Zij neemt bovendien bijna integraal de inhoud van de door de gespecialiseerde besturen uitgebrachte adviezen over.

De bestreden beslissing beantwoordt zonder enige twijfel aan de motiveringsvereisten van artikel 10 ARAB.

Evenzeer beantwoordt de bestreden beslissing aan de normering van het ARAB, waarvan verzoekende partij blijkbaar en geheel ten onrechte denkt dat het een lakse reglementering is met betrekking tot brand- en ontploffingsgevaar en met betrekking tot bodem- en grondwatervervuiling door insijpelingen van brandstoffen.

Het exploiteren van pompen voor benzine en gasolie in een dichtbewoonde omgeving diende ook in het kader van het ARAB nauwlettend te worden onderzocht. Wanneer dan bleek dat de opslagreservoirs voor benzine en diesel en een gedeelte van de vulleidingen onder het gebouw gelegen zijn, dat de reservoirs enkelwandig zijn én reeds meer dan 30 jaar in gebruik zijn, bleken geen exploitatievoorwaarden mogelijk om de risico's tot een aanvaardbaar niveau te beperken voor de exploitant zelf, voor de omwonenden én voor het leefmilieu in het algemeen.

Het feit dat er zich sedert het begin van de uitbating in 1960 nog nooit een ramp door brand of ontploffing of een geval van bodem- of grondwatervergiftiging heeft voorgedaan bewijst niet dat het risico op dergelijke overdreven hinder er thans niet is en niet steeds is geweest.

Nog minder bewijst dit dat de risico's op dergelijke overdreven hinder de komende twintig jaar (gewone vergunningstermijn) tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden gebracht door het opleggen van exploitatievoorwaarden - hoe streng dan ook.

Verzoekende partij gaat, zo blijkt uit haar argumentatie, steeds uit van de huidige -op zich reeds voldoende gevaarlijke- toestand.

Zij vergeet, of poogt te doen vergeten, dat een vergunning normaal wordt afgeleverd voor een langere termijn.

Evenmin wordt iets bewezen door het zogezegde ontbreken van verzet door omwonenden tijdens het onderzoek de comodo et de incommodo.

Uit het P.V. van het de comodo et incommodo-onderzoek dd 4 maart 1991 is gebleken dat er twee personen zich hebben verzet tegen de aanvraag en opmerkingen hebben gemaakt in verband met ontploffingsgevaar en het parkeren van voertuigen gedurende een lange periode langs de voetpaden.

Zelfs indien er geen verzet zou zijn geweest, had dit de behandeling van het dossier niet beïnvloed.

De vergunningverlenende overheid dient aan belangenafweging te doen.

Indien blijkt dat de ecologische risico's zelfs mits het opleggen van de strengste exploitatievoorwaarden niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen

worden teruggebracht, dient de gevraagde exploitatie te worden geweigerd en dient de exploitant tegen zichzelf en de omwonenden en het leefmilieu in het algemeen tegen de exploitatie te worden beschermd.

Een voorwaardelijk gunstig advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening doet hieraan niet af. De reglementering op de bescherming van het leefmilieu en deze met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening en de stedenbouw kennen raakpunten, maar uiteraard en wezenlijk ook verschillen.

Het advies waarnaar verzoekende partij verwijst, heeft enkel betrekking op de bouwwerken die deel uitmaken van de exploitatie, maar niet op de hinderlijkheid van de exploitant zelf.

Het derde middel faalt eveneens”;

3.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog doet gelden wat volgt :

“1. Het bestreden besluit is onvoldoende gemotiveerd op de volgende punten, die rechtstreeks tot de weigering geleid hebben. Volgens de overheid kunnen de brandstofreservoirs enkel gevuld worden indien de leverancier op de openbare weg stilstaat.

De verzoekende partij ontkent dit. Tijdens de hoorzitting had zij reeds meegedeeld dat er op de parkeerstrook voor het betrokken brandstofverdeelpunt langs de Nieuwpoortsesteenweg geparkeerd kan worden en dat er tevens parkeergelegenheid is voor de leveranciers op het eigen terrein van de garagewerkplaats.

Verder is er geen rekening gehouden met het feit dat de reservoirs in 1991 gekeurd en goedgekeurd werden. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de keuringsinstantie onzorgvuldig of onbehoorlijk te werk gegaan zou zijn. De verwerende partij trekt de geldigheid en de waarde van de keuring trouwens niet in twijfel.

Zelfs Vlare II van 1995, hoewel dat hier niet van toepassing is, bepaalt een overgangperiode inzake de brandstofreservoirs. Er is geen reden om nog strenger te zijn dan de huidige wetgeving. De discretionaire bevoegdheid van de overheid is nog steeds beperkt door het redelijkheidsbeginsel.

Op basis van het ARAB kan geen dubbelwandige tank vereist worden.

In het bestreden besluit, noch in de memorie van antwoord wordt er afdoende aangetoond en gemotiveerd waarom de gekeurde installatie niet meer zou voldoen.

2. Ook met betrekking tot het tweede onderdeel van het derde middel, betreffende het gebruik van louter stijlformules in de motivering, biedt de verwerende partij geen afdoende antwoord. Wat in het verzoekschrift aangehaald werd, blijft integraal gehandhaafd.

3. Hetzelfde geldt voor het derde onderdeel van het derde middel, waar aangetoond wordt dat het bestreden besluit de bestaande feitelijke toestand miskent.

Een vergunning wordt inderdaad in principe afgeleverd voor een termijn van 20 jaar. Wel is het zo dat de overheid met de vergunningsaanvraag zoals deze is moet rekening houden en niet met eventualiteiten die zich in de toekomst kunnen voordoen.

Met name heeft zij een keuringscertificaat terzijde geschoven zonder te motiveren waarom dit irrelevant of ongeldig zou zijn.

Dat, gecombineerd met het feit dat er zich inderdaad nog nooit enig incident inzake veiligheid of verontreiniging heeft voorgedaan, is wel relevante informatie om de aanvraag te beoordelen.

In het besluit moet er in elk geval afdoende en duidelijk geantwoord worden waarom deze feiten volgens de overheid niet tot een vergunning kunnen leiden. Dat is duidelijk niet gebeurd.

4. Het derde middel is eveneens gegrond”;

3.3.4.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij terecht doet gelden dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat een beslissing de inhoud van de tijdens de voorbereidende procedure uitgebrachte adviezen vermeldt, tenzij de doorslaggevende motieven van een beslissing enkel in die adviezen terug te vinden zijn; dat het volstaat dat een beslissing de feitelijke en juridische gronden vermeldt waarop zij is gesteund en waaruit kan worden afgeleid waarom andersluidende adviezen niet worden gevolgd; dat het bestreden besluit, wat het geweigerd gedeelte betreft als volgt is gemotiveerd :

“(…)

Overwegende dat de aanvraag betrekking heeft op de verdere exploitatie van een garage-autoherstellingswerkplaats en brandstofverdeelpunt; dat de inrichting gelegen is in een dichtbewoonde omgeving;

Overwegende dat de opslagreservoirs voor benzine en diesel en een gedeelte van de vulleidingen onder het gebouw gelegen zijn, dat deze reservoirs enkelwandig en reeds meer dan dertig jaar in gebruik zijn, dat door de exploitant het bewijs van keuring van deze houders werd voorgelegd (daterend van 1991), dat de vulleidingen noch de staanplaats van de tankwagen, noch de vulzones bij de verdeelpompen uitgerust zijn met een opvangsysteem om eventueel gemorste brandstoffen op te vangen;

Overwegende dat de beroeper stelt dat de bevoegde overheid aangewezen maatregelen moet nemen om de ongemakken van een inrichting tot een minimum te beperken;

dat zelfs met het opleggen van de strengste exploitatievoorwaarden voor de uitbating van dit brandstofdepot, het risico voor brand en ontploffing niet tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau kan gebracht worden, dat dit ook blijkt uit het verslag van de brandweer,

dat het risico op bodem- en grondwatervervuiling bij de exploitatie van voorliggend bedrijf eveneens onaanvaardbaar is;

Overwegende dat de beroeper de leefbaarheid van het bedrijf afhankelijk stelt van het bekomen van de vergunning voor de verdere exploitatie van het brandstoffenverdeelpunt; dat dit een financieel-economisch(e) argument is, dat buiten het kader van de behandeling van dit beroepschrift valt;

Overwegende dat de beroeper stelt dat tijdens het openbaar onderzoek slechts 2 klachten werden opgetekend, dat echter het verlenen van de vergunning afhankelijk is van méér factoren dan de uitslag van het onderzoek de comodo et incommodo, dat bij het al dan niet verlenen van een vergunning alle risico's afgewogen worden op mogelijke hinder voor de omgeving en het milieu;

Overwegende dat de beroeper stelt dat, met betrekking tot de argumenten van de bestreden beslissing, artikel 6 van de Grondwet geschonden werd, nl. schending van het gelijkheidsbeginsel, het objectiviteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;

dat bij de behandeling van deze aanvraag dient nagegaan te worden of dit individueel bedrijf qua inplantingsplaats, uitrusting en exploitatie de nodige waarborgen biedt om de risico's op hinder naar haar omgeving en het milieu toe, tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat hiervoor objectieve technische criteria worden gebruikt, die voor iedereen gelden;

Overwegende dat, gelet op het voorgaande, de verdere exploitatie van het brandstoffendepot en -verdeelpunt, de hinder inherent aan de inrichting zelfs met strikte naleving van de op te leggen uitbatingsvoorwaarden, niet tot een voor de omgeving en het milieu aanvaardbaar niveau zal kunnen beperkt worden”;

dat daaruit afdoende de motieven blijken waarom de vergunning werd geweigerd, namelijk wegens enerzijds, het brand- en ontploffingsgevaar in een dichtbewoonde omgeving, daar de opslagreservoirs voor benzine en diesel die onder het gebouw gelegen zijn enkelwandig zijn en reeds meer dan dertig jaar in gebruik zijn, anderzijds, het risico op bodem- en grondwatervervuiling, daar de vulleidingen noch de staanplaats van de tankwagens, noch de vulzones bij de verdeelpompen uitgerust zijn met een opvangsysteem om eventueel gemorste brandstoffen op te vangen; dat aangezien het bestreden besluit een eigen afdoende motivering voor de bestreden weigering bevat, de verzoekende partij niet in kennis diende te worden gesteld van de voorafgaandelijk uitgebrachte adviezen; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

3.3.4.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de door de verzoekende partij geciteerde zinsneden uit het bestreden besluit moeten worden gelezen in hun context; dat desbetreffende overweging luidt als volgt :

“Overwegende dat de beroeper stelt dat, met betrekking tot de argumenten van de bestreden beslissing, artikel 6 van de Grondwet geschonden werd, nl. schending van het gelijkheidsbeginsel, het objectiviteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;

dat bij de behandeling van deze aanvraag dient nagegaan te worden of dit individueel bedrijf qua inplantingsplaats, uitrusting en exploitatie de nodige waarborgen biedt om de risico's op hinder naar haar omgeving en het milieu toe, tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat hiervoor objectieve technische criteria worden gebruikt, die voor iedereen gelden”;

dat met die overweging de verwerende partij enkel een antwoord bood op het bezwaar van de verzoekende partij in haar beroepschrift dat het gelijkheidsbeginsel was geschonden doordat andere bedrijven die zich in een soortgelijke toestand zouden bevinden wel een vergunning zouden verkregen hebben, zodat er een schending zou zijn van “het objectiviteitscriterium”; dat de verwerende partij met die overweging alleen wou aangeven dat elke vergunningsaanvraag op een objectieve wijze wordt onderzocht en dat een andere gelijksoortige aanvraag eveneens zou zijn geweigerd; dat, zoals reeds gewezen, bij de bespreking van het eerste onderdeel, de verzoekende partij afdoende de motieven kende waarom haar de vergunning voor de brandstofreservoirs werd geweigerd; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

3.3.4.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat de verzoekende partij ervan uitgaat dat onder het ARAB de exploitatie van enkelwandige brandstofhouders niet kon worden geweigerd; dat zij eraan voorbij gaat dat ook voor vergunningsaanvragen die onder het stelsel van het ARAB ressorteren, de vergunningverlenende overheid verplicht was desbetreffend een milieu-hygiënisch onderzoek te voeren en dat zij de vergunning diende te weigeren indien de risico's die de exploitatie van de betrokken inrichting zou teweegbrengen niet tot een aanvaardbaar niveau konden worden herleid; dat het enkele gegeven dat het om enkelwandige brandstofhouders ging in casu niet tot de weigeringsbeslissing heeft geleid maar wel dat het in casu ging om ingegraven enkelwandige benzine- en gasoliehouders die dertig jaar oud waren en bovendien gelegen waren onder het gebouw; dat het gegeven dat in het verleden er zich geen ongelukken hebben voorgedaan, nog niet inhoudt dat de exploitatie van dertig jaar oude enkelwandige

brandstofhouders geplaatst onder een gebouw voor de volgende twintig jaar geen ernstig risico op brand- en ontploffingsgevaar zou kunnen meebrengen; dat dit oordeel niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat daaraan geen afbreuk doet het argument van de verzoekende partij dat tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaren zouden zijn ingediend en dit om volgende redenen :

1. uit het administratief dossier blijkt dat deze bewering feitelijke grondslag mist daar er tijdens het openbaar onderzoek wel degelijk twee bezwaren werden ingediend,
2. het niet indienen van enig bezwaar kan op zich niet tot het besluit leiden dat er geen ernstig risico op brand- en ontploffingsgevaar zou bestaan; het betreft in casu overigens geen hinder die de omwonenden reeds hebben kunnen ondervinden, zoals dit het geval is voor wat betreft andere vormen van hinder, zoals onder meer geur- en lawaaihinder;

dat met dat oordeel evenmin het voorwaardelijk gunstig advies van het bestuur voor ruimtelijke ordening wordt miskend daar dit advies niet de milieu-hygiënische beoordeling van de vergunningsaanvraag betreft;

3.3.4.4. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij inhoudelijk kritiek levert op “een aantal punten die rechtstreeks tot de weigering geleid hebben”; dat de verzoekende partij deze “punten” reeds kende bij het indienen van haar beroep en dienvolgens die kritiek reeds in haar verzoekschrift had moeten aanvoeren;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een vierde en een vijfde middel aanvoert die niet in het auditoraatsverslag werden onderzocht; dat er derhalve grond is om een aanvullend onderzoek van de zaak te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met het aanvullend onderzoek van de zaak.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig november tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.